

Musca și carul

Gheorghe Asachi

La amiază, pe căldură,
Se urcau pe drum la munte
Șase harnici cai de frunte
Înhămați la o trăsură.
Spre-a o face mai ușoară,
Toți drumeții se coboară;
Caii însă asudau,
Opinteau și iar mai stau,
Când o muscă foarte iute
Au venit să le ajute.
Bâzâind pe ii îndeamnă
Și prin aer drum l înseamnă;
Unde coama nu ajunge
Pe rând caii tot împunge.
Carul dacă înaintează,
Crede că-nsăși ea l-au tras,
Și-nmândrită-apoi s-așează
Căraușului pe nas.
Iar de stă la vrea o răpă,
Musca-atunci se face foc:
Zboară, împunge, înjură, țipă
Că stau roatele pe loc,
Ca bătrânul căpitan,
Ce în cruntă bătălie
Către un asalt îmbie
Pe aprodul al său oștean.
Mai oftează musca mică
Că povara nu-i rădică
Și că dintre călători
Nu-i dă nimeni ajutori,
Dar l-a sa bâzâitură
Nici pic caii iau aminte,
Ci pășind tot înainte
Suie-n deal cea grea trăsură.
Atunci musca, stând, li zice:
Să ne răsuflăm aice
Dup-atâta osteneală!
Ș-apoi fără de sfială
Li mai cere legiuită
Pentru lucru mulțămită.

Așa unii multe ori
Se îndeasă la o treabă,

Unde-s pre sânguitori
Și la vorbă și la grabă,
Dar în faptă-s chiar bufoni,
Mincinoși și fanfaroni.